

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Втома не бере тих, хто йде до перемоги

Передплатний індекс 33545

ДО 105-Ї РІЧНИЦІ ДНЯ СОБОРНОСТІ

ВУЛИЦЯ ХАРИТИНИ ПЕКАРЧУК

У Києві 21 січня 2024 р. відбулася творча зустріч Історичного клубу "Холодний Яр" – "Митці вшановують митців. І воїнів".

"Шановні козаки, дорогі козаки! – так розпочав зустріч президент клубу Роман Коваль. – Шановні петлюрівці, гетьманці, болбочанівці, брати хлібороби! Дорогі українці з-під стягу Міхновського, Петлюри, Коновальця, Бандери, Андрія Мельника та отамана Зеленого! Сьогодні в нас на всіх одне свято – свято соборності українських земель! І святкуємо його в час війни з Росією, якої боїться весь культурний світ. 105 років тому, 9 січня (а за н. ст. 22 січня), у Києві, під який підступали орди російських варварів, було проголошено УНР і ЗУНР..."

Далі Роман Коваль розповів про могутній внесок митців клубу у воззвешення захисників українського буття – воїнів УНР, УПА, ЗСУ, добробатів і Національної гвардії. Він висловив радість, що творці Історичного клубу "Холодний Яр" не канонізують у своїх творах Грушевського і Винниченка, а оживляють святі лики організаторів і воїнів нашого війська – Миколи Міхновського, Михайла Гаврилка, Петра Болбочана, Павла Скоропадського, Симона Петлюри, Василя Вишиваного, отамана Зеленого, козаки кінної сотні полку гайдамаків Холодного Яру Дусі Аплат, Ольги Підвисоцької, героїв Крут (44 образи!), генерала-хорунжого Армії УНР Олександра Алмазова, полковників Євгена Коновальця, Андрія Мельника, Василя Тютюнника, Петра Дяченка, Олексія Ліневського, Ольги Басараб, Романа Шухевича, Якова Гандзюка, Юрія Горліса-Горського, Костя Пестушка, Василя Чучупака, Петра Чучупака, Семена Чучупака, Ларіона Загороднього, Костя Блакитного, Семена Гризла, Юрка Тютюнника, Михайла Омеляновича-Павленка, Петра Дяченка, Марка Безручка, Всеволода Петріва, Володимира Сікевича, отамана Чорного Ворона, канонізують картини організаторів Вільного козацтва в 1917 р. Никодима Смоктія, Семена Гризла, Грицька Іванченка, а ще багатьох діячів УСС, УГА, УВО, ОУН, УПА і дивізії "Галичина", наприклад образи січового стрільця Івана Відоняка, крайового провідника ОУН Карпатського краю Ярослава Мельника-Роберта", вояка УПА Петра Пасічного, поета ОУН Михайла Дяченка ("Марка Боєслава"), командира УПА-Захід Олександра Луцького-"Довбні", Дмитра Паліва, Миколи Климишина-"Недобитого", вояка УГА Дмитра Коржинського та інших вірних синів нашого народу.

Це все праця Михайла Горлового, Дмитра Бур'яна, Марини Соченко, Ігоря Семака.

Горельєфами в Холодному Яру вшановано героїв України, що бо-

реться сьогодні, – Олега Куцина, Андрія Жованика, Дмитра "Да Вінчі", Тараса "Хаммера", Олега Собченка, Юліана Матвійчука, Юрія Руфа, Дениса Антіпова – ці роботи створив скульптор Ігор Семак. У його доробку понад 150 святих ликів діячів Визвольного руху.

Десятки образів праведників Майдану і вояків ЗСУ вийшли з-під пера Дмитра Бур'яна, пензля Марини Соченко і стека Ігоря Семака.

"Все це лише частина, менша частина духовного пантеону, що сотворив Історичний клуб «Холодний Яр», – сказав Роман Коваль, – бо ж є серед нас ще письменники, історики, краєзнавці, поети, журналісти, бандуристи і кобзарі... А ще наші козаки і козачки служать у ЗСУ. Йдеться про таких славних людей: Мар'ян Берездецький, Володимир Бондаренко, Сергій Бойко, Дмитро Бур'ян, Сергій Василук, друг «Вепр», Ігор Гавришишин, Вадим Джувага, Олександр Домбровський, Олег Заварзін, Василь Зозуля, Сергій Коваль-"Лютий", Андрій Ковальов, Тарас Компаніченко, Анна Конош, Олександр Косіненко, Люба Криворот, Василь Лютий, Валерій Мартишко, Олекса Мацієвський, Марко Мельник, Друг «Небокрай», Віктор Радіонов, Сергій «Свобода», друг «Серпень», Юрій Сиротюк-"Мамай", Олександр Солоненко, Микола Тихонов, Андрій «Чорний», Юлія Шевчук та Юрій Юзич.

Воював у «Карпатській Січі» і Богдан Легоняк. Зараз він активно разом з Лесею Островською допомагає своєму підрозділу. У теробороні були Василь Ковтун, Владислав Карпенко, Святослав Силенко, Михайло Гречкин та Юрій Ляшко. Чергувала на блокпостах і Надія Віннік.

Загинули за Україну козаки історичного клубу Олег Куцин, Андрій Жованик, Юрій Мороз, зник під Бахмутом торік 19 квітня наш Володимир Барцьос.

40 козаків і козачок Історичного клубу «Холодний Яр» повнили і повняли свій вояцький обов'язок перед Батьківщиною. Найвища посада – комбат (Олег Куцин), найвище звання – майор (Олег Заварзін та Юрій Юзич). Праця Історичного клубу «Холодний Яр» зміцнює підмурівок нашої держави, наповнює нашу державу духом мілітарним, творчим, агресивно-добрим". Цього вечора виступали голова ОУН Богдан Червак, віцепрезиденти Історичного клубу "Холодний Яр" Євген Букет, Богдан Легоняк, Марко Мельник і Леся Островська, дочка голови УГВР Кирила Осьмака Наталія Осьмак, доктор філософії Сергій Здіорук, дитяча письменниця Лариса Ніцой, поети Василь Ковтун і Владлен Ковтун, художниця Марина Соченко, захисник "Азов-стали" Владислав "Доцент" та лідер гурту "Сокира Перуна" Арсеній Білодуб, який зробив цінний подарунок Романові Ковалю.

Під час творчої зустрічі Історичного клубу "Холодний Яр" під назвою "Митці вшановують митців. І воїнів" Роман Коваль вручив найвищу нагороду Історичного клубу "Холодний Яр" – Золоту сваргу – за лицарське служіння Україні – воїнам і діячам культури.

Нагадуємо: сварга символізує найвищу святість, духовну силу, сконцентровану в Божественній істині.

За лицарське служіння Україні нагороджено командира 49-го ОМБат "Карпатська Січ" Олега Куцина (посмертно), командира 5-го Легіону ССО Андрія Жованика (посмертно), письменника-політ'язня Михайла Іванченка (посмертно), кобзаря Тараса Силенка (посмертно), а також скульптора Михайла Горлового, молодшого сержанта 5-ї ОШБр Юрія Сиротюка, підполковника Національної гвардії України Дениса Прокопенка-"Редіса", лідера гурту "Кому вниз" Андрія Середу і кобзаря Тараса Компаніченка.

Всього виготовлено 10 цих вишуканих нагород (дизайн Марка Мельника, Алівії Фокші і Сергія Дербіна). За полеглих нагороді отримали побратими і рідні – Богдан Легоняк (ветеран "Карпатської Січі"), Оксана та Олена Жованики (дружина і мама), Григорій Іванченко і Тетяна Охріменко (син і онучка), Святослав Силенко (син), Андрій "Спайдер" (представник команди бригади "Азов" Дениса "Редіса"), а також самі лауреати – Михайло Горловий, Юрій Сиротюк, Андрій Середя і Тарас Компаніченко.

Лауреатів привітали піснями визначні українські музиканти – Сергій Василюк, Василь Лютий, Святослав Силенко, Михайло Гречкин. Співав і сам лауреат – народний артист України, лауреат Шевченківської премії Тарас Компаніченко.

Під час творчої зустрічі було проведено аукціон. Роман Коваль виставив лот – сваргу з дерева, створену чверть століття тому в м. Отинії на Прикарпатті Михайлом Хавлюком. Її за 9500 грн придбав фронтмен гурту "Сокира Перуна" Арсеній Білодуб. Ці кошти пішли на творчу діяльність 49-го ОМБат "Карпатська Січ". Також на "Карпатську Січ" було зібрано 8250 грн, отже, разом 17750 грн.

Творча зустріч відбулася в залі, де експонувалися скульптурні роботи і художні картини Михайла Горлового, сл. п. Михайла Іванченка, Марини Соченко, Дмитра Бур'яна та Надії Віннік (експозицію організували Сергій Дербін та Алівія Фокша). А Марина Соченко прямо під час зустрічі намалювала портрети вояків – Андрія "Спайдера", Владислава "Доцента" і Юрія Сиротюка-"Мамая".

Подяка фотографам Ігореві Рубцову, Володимирові Кривобокку та Олександрові Вакуленку, а також відеооператорам Олександрові Рябокрису і Юрєві Дереневському.

Особлива подяка співорганізаторам свята – Маркові Мельнику, Алівії Фокші, Сергієві Дербіну, колективу ІНУВ, який люб'язно надав приміщення для я творчої зустрічі, та Марині Соченко, яка подарувала в музей Історичного клубу "Холодний Яр" прекрасний портрет Петра Болбочана.

Історичний клуб "Холодний Яр"

На світліні – Богдан Легоняк отримувє за свого командира Олега Куцина нагороду. Праворуч Роман Коваль, по центру "Ялинка" Хоменко. Київ, 21 січня 2024 р. Фото Ігоря Кривцова

Юхима Божка. У боях за Україну героїня була не раз поранена і травмована.

Детальніше читайте в книзі Романа Ковалю "Жінки у Визвольній війні".

Вічна слава козацці Харитини Пекарчук!

ВУЛИЦЯ ОЛЕКСИ КОСТЮЧЕНКА

У 2015 р. ми з Віктором Моренцем уперше опублікували фото і біографію сотника Армії УНР Олексія Костюченка в т. І енциклопедії Визвольної боротьби "«Подебрадський полк» Армії УНР".

Народився він у Харкові 7 лютого 1892 р. (за ст. ст.). Ось коротка його біографія: член Харківської філії Товариства "Батьківщина" (1918), начальник штабу Коша

військ козацьких Харківщини (до 26.05.1919), старший ад'ютант штабу 6-ї Січової дивізії (з 02.1920), редактор дивізійного часопису "Нове Життя" та "Релігійно-Науковий Вістник" (поч. 1920), викладач сільськогосподарських курсів Товариства "Сільський господар".

В автобіографії Олексія Костюченка писав: "Походжу я зі старої української сім'ї, де ще зберігалися національні традиції, а тому з дитячих років я був свідомий приналежності до українського народу".

У липні 1940 р., під час російської окупації Західної України, заарештований у с. Залукві, вивезений до Харкова, засуджений до розстрілу і розстріляний.

Історичний клуб "Холодний Яр" не раз пропонував Харківській міській раді найменувати одну з вулиць його іменем. І ось нарешті сталося: 26 січня 2024 р. на 23-й позачерговій сесії Харківської міської ради 8-го скликання вулицю Кокчетавську перейменували на вулицю Олексія Костюченка.

Радіємо!

Роман КОВАЛЬ

БОЛБОЧАН І ЗАЛУЖНИЙ

Книжки видавництва Марка Мельника та Історичного клубу "Холодний Яр" – на столі у Валерія Залужного. Особливо мене радує, що він прочитає книгу про полковника Петра Болбочана – визволителя Криму в 1918 році.

Віriamo Залужному як і Болбочану!

Книга Романа Ковалю та Юрія Юзича "Полковник Болбочан. Спогади, свідчення, документи" та інші про Визвольну боротьбу: <http://otamania.in.ua>

Світлина Алли Мартинюк.

Цитата дня

Я ПОЧУВАЮСЯ ЯК ГРІМ, ЩО НАКОПИЧУЄТЬСЯ В ХМАРАХ.

Олекса РІЗНИКІВ

“НЕЗБОРИМА НАЦІЯ” – 30 РОКІВ НА СТОРОЖІ “МОВО РІДНА, БЕЗ ТЕБЕ І СОНЦЯ НЕМАЄ”

30 років тому, у січні 1994 р. вийшло перше число газети “Незборима нація”. Цій події було присвячено брифінг в Українському кризовому медіа-центрі (модератор Ігор Стамбол).

Те, що Роман Коваль і далі видає друковану пресу, можна назвати подвигом. Так вважає директор Недержавного аналітичного центру “Українські студії стратегічних досліджень”, народний депутат України VII скликання Юрій Сиротюк, гранатометник 5-ї Окремої штурмової бригади ЗСУ. “Незборима нація” теж стала частиною його життя. “Газета шляхетна, – каже він. – Там скарби, немає нічого пустого”. Сиротюк називає “Незбориму націю” об’єктивною, правдивою газетою. Стверджує, що те, про що писав Роман Коваль 30 років тому, відповідає дійсності зараз. “Як на мене, найбільша проблема в армії сьогодні – це брак ефективного морально-психологічного забезпечення, – продовжує Сиротюк. – У нас є ті, хто має працювати зі світоглядом, – у радянські часи їх називали політрукми. Вони взагалі не працюють, і всі це бачать. Ніхто не мотивує бійців. Системної роботи держави в цьому плані немає. «Незборима нація» – найкраща річ, яку можна дати хлопцям, щоб він прочитав”, – переконаний Юрій Сиротюк.

Головний редактор газети “Шлях перемоги” Віктор Рог, який у 1990-ті був членом редколегії газети “Незборима нація”, сказав: “Ця газета справила незабутній формотворчий вплив на моє покоління. Щира і подекуди наївна, вона для нас слугувала орієнтиром, адже в ній не було кон’юнктури”.

Віктор Рог порівняв Романа Ковалю з марафонцем: “Зі своїми талантами промовця, публіциста, візюнера, організатора він міг би зробити собі кар’єру багатого цікавищу в матеріальному чи статусному плані... Він ніколи не лукавив”.

А ось розповідь Романа Ковалю... Участь у самвидаві я почав 35 років тому – на початку 1989 року – як член редколегії газети “Вільне слово” (редактор Катерина Зеленська – мати дисидента-політв’язня Сергія Набоки). Як кореспондент видання був на всіх значних подіях початку 1989 року – на Установчій конференції Товариства української мови ім. Тараса Шевченка (11 – 12 лютого), на Установчій конференції “Меморіалу” (4 березня), на першому вшануванні крютянців (19 березня), перших мітингах, на Установчій конференції Київської організації Руху.

У лютому 1989 р. я став помічником кореспондента радіо “Свобода”, дисидента і політв’язня Сергія Набоки (до 04.1990). На мітингах пере-

писував гасла на транспарантах, робив конспекти виступів промовців і все це приносив Сергієві Набоці в його т. зв. корпункт у колишньому ресторані “Лейпциг” – на розі Володимирської і Прорізної. Приміщення перебувало в аварійному стані, було без вікон і дверей, стіни обідрані. Але Сергій знайшов собі куточок, де й обшарпав корпункт радіо “Свобода”. Тут він одного разу запитав мене: “А чого ти досі не написав заяву в УТС?” Замість того щоб пояснювати, чому ні, я заяву написав. А він дав рекомендацію. Сталося це в день розстрілу Ніколає Чаушеску, 25 грудня 1989 року. Радість переповнювала серце: якщо таке можливе в Румунії, то, значить, таке можливе і в Україні... Але Шербицький устиг померти своєю смертю – 16 лютого 1990 року. Коли про це оголосили на якусь зібранні в Будинку кіно, делегати скочили з місць і радісно кричали та аплодували. Лець не танцювали. Радість була шалена... Свобода була вже близько.

А ввечері, слухаючи на радіо “Свобода” репортажі Сергія Набоки, я з гордістю чув свої тексти...

30 квітня 1990 року на 1-му з’їзді УТС-УРП мене обрано до Ради УРП, і того ж дня – до проводу УРП. Обрали секретарем з ідеологічних питань, хоч до цього я не мав відповідних знань і підготовки... Але тоді ми вчилися швидко.

1990 року, після створення УРП, я почав видавати газету “Прапор антикомунізму”. Це була антигега – та ще й з гумором – газети київського міському КПУ “Прапор комунізму”. Видав 6 номерів. Це був орган осередків Української республіканської партії м. Києва.

Невдовзі я запропонував секретаріату УРП видавати газету. Хотів назвати її “Визволення нації”, але дисиденти були категорично проти. Сперечалися гаряче години зо дві. “Ви натякаєте, що українську націю хтось поневолив? – казали вони. – Це пахне русофобією...” Врешті, назвали її “Визволення” – щоб ніхто не запідозрив провід УРП в русофобії. Я видав 7 номерів цього видання. Видавав би й далі, але дисиденти були невдоволені, що я маю газету для висловлювання своєї позиції. І припинили фінансування. Згодом дисиденти через русофобію усунули мене з УРП.

Улітку 1990 року під час конгресу політв’язнів у Будинку кіно Зеновій Красівський запитав, чому я не видаю газету... З цього все й почалося. Зеновій Красівський мав матеріально-технічну базу у Стрию, створену силами проводу ОУН, який дислокувався в Мюнхені. Красівський став засновником газети “Нескорена нація” та її видавцем. І ще встиг прочитати перші три номери. Останній – уже в ліжку. А 20 вересня 1991 р.

він помер. Я був на його похороні. Враження в мене були надзвичайні. Тужливо голосили трембіти. Ридали люди... Шість тисяч людей провели Зеновія Красівського на останній спочинок. Бойківщина прощала одного з найкращих своїх синів...

Іван Кандиба, голова ДСУ, запропонував мені продовжувати видавати газету, а він її фінансуватиме. Так наша газета стала друкованим органом ДСУ. Якось Іван Кандиба запитав, чи не проти я, аби він зареєстрував газету на ДСУ. Адже вона виходила як самвидав. Я не заперечував. Так моя дитина дістала офіційно інших батьків. Це була моя помилка.

А згодом у нас виникли непорозуміння – через ставлення до Слави Стецько. Я був проти, щоб побивати її на сторінках “Незборимої нації”, а Іван Кандиба тільки того й хотів... Бо всіма фібрами душі ненавидів її, фактично задрив... Її усі знали, вона мала ресурси. І авторитет. А Кандибу мало хто знав, ще менше людей зважали на нього. Страшно задрив Кандиба і Левкові Лук’яненку. Мовляв, ми сиділи за однією справою, тебе весь світ знає, а мене майже ніхто...

Я робив газету в Києві, а потім переселив її до Львова, а далі пан Іван віз її в Жовківську друкарню, де її друкували. А потім Іван найняв львівського журналіста Бандуру... І коли до Києва приходив тираж, я зі здивуванням бачив, що цілі шпальти були замінені на величезні статті проти Слави Стецько... А я – редактор цієї газети!

Мої протести не допомагали – пан Іван був чоловік упертий. Якщо його опанувала якась пристрасть, він уже з дороги не сходив. Тому й довелося реєструвати нову газету. Так у січні 1994 р. з’явилася газета “Незборима нація”. Назву ми визначили таку, щоб підкреслити спадкоємність. “Незбориму націю” я вже зареєстрував на себе... І досі видаю її.

У травневому номері “Незборимої нації” за 1994 рік опубліковано постулати “Незборимої нації”. Ось вони: “Держава не відбудеться, якщо в суспільстві економічне мислення домінуватиме над національним. Нація, яка не бажає керуватися власними інтересами, змушена керуватися інонаціональними. Національна воля без національної ідеї сліпа. Національна ідея без національної волі безсила. Нація гине, коли бажання демократії сильніше, ніж інстинкт самозбереження. Перш ніж говорити, яка Україна нам потрібна, подумаймо, які ми потрібні Україні. Влада – не самоціль, лише передумова перемоги національної державотворчої ідеї. Національна ідея дає сенс існуванню”.

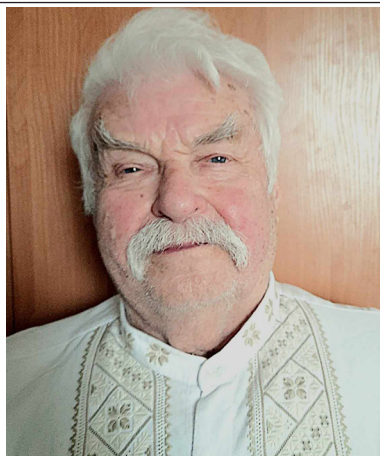
Усі роки ми були вірні постулатам, які самі й сформулювали.

А ще тут нашої газети висловив кобзар Тарас Силенко: вдячність до предків. Так, це головна ідея нашої газети – вшанування борців за волю України, борців різних епох.

Дехто з недругів поспіював на нею, мовляв, яка ж вона незборима, коли всі топчуться по ній. “Незборимка” – казали глузулю. А тепер бачимо, що мрія моя втілилася: маємо сильну національну армію, яка вже 10 років боронить нашу національну гідність і право на національне буття. Є в цьому і наша заслуга. Слава ЗСУ! Слава Незборимій Нації!

Історичний клуб “Холодний Яр”

На світліні – учасники брифінгу Ростислав Мартинюк, Віктор Рог, Юрій Сиротюк, Роман Коваль та Ігор Стамбол.

Собі убивць кувала з них.
Під тиском товщі каламуті
У них крицевілі серця,
І вибуховість, і могутність,
Щоб їй наблизити кінця.
За вампіризм, який народи
Навкруг знекровлює, в’алить, –
Святе апостольство Свободи
Її намірене звальти!

Олекса РІЗНИКІВ
1998 р.

16 січня виповнилося 110 років з дня народження поета-борця Василя Лобка.

Я знав його із самого початку 1990-х. Він приїжджав з Боярки продавати на Майдані свої поетичні збірки і газету “Мова є нація”. Пан Василь, уже тоді дідусь, як юнак палко вступав у дискусії. Головна тема – захист прав української мови. Сперечався, а точніше, гостро і нестримно атакував співрозмовника – часом навіть звернувшись, мовляв, що ти знаєш?! ти мене послухай, я тобі розкажу що і до чого. Він був безапеляційний, я б сказав, нав’язаний. Василь Лобко весь палав-горів-кипів, коли йшлося про українську мову та її долю, захищав її від ворогів та недоукраїнців репаних.

Далі використав інформацію з “Календаря українця”.

Василь Федотович Лобко народився 16 січня 1914 р. в с. Верпичу на Полтавщині. У 1933-му зарахований до Харківського університету на соціально-економічний факультет. Проте за обов’язковим набором скерований до московської вищої військової школи ВВС РСЧА за спеціальністю “радіотехніка” (закінчив 1937-го). У 1940 р. вступив до Ленінградської військової електротехнічної академії зв’язку на радіофакультет. Учасник боїв за Ленінград (1941 – 1942). Академію закінчив у Томську, куди вона була евакуйована. Потім фронт. Був командиром радіолокаційного батальйону. Після війни викладав на Вищих курсах офіцерів зв’язку в Києві (1945 – 1946), був начальником Київської радіолокаційної станції, науковим працівником Інституту гідромеханіки АН УРСР (1949 – 1964). Закінчив аспірантуру Львівського політехнічного інституту (1958 – 1962).

Усвідомлення власної української ідентичності та бруталного приниження українства в СРСР приходило поступово. Про свої перші протестні думки, збудені самогубством та похороном Миколи Скрипника, Василь Лобко згодом написав: “У 1933 році йшов за домовиною Миколи Скрипника і думаю: що ж воно коїться на Україні? А коїлося страшне: штучно створений голод, висилка мільйонів українців із своєї землі, знищення української інтелігенції, а в 1934 році і фактична ліквідація української мови – осуржування її, заміна тисяч українських слів російськими... Особливе обурення в ті роки викликали в мене пристосуванці-самоїди: поховали Миколу Скрипника,

і на університетську трибуну вистрибнув Затонський, звинувачуючи Скрипника в українському буржуазному націоналізмі; репресували Затонського – і на ту ж трибуну вистрибнув Андрій Хвиля і вже звинувачував у націоналізмі тих двох; репресували Хвилю – і на ту ж трибуну вистрибнув Іван Кулик і вже звинувачував у націоналізмі трьох; потім стрибнув Панас Любченко і піддавав анафемі усіх... Згодом і цей застрелився. Самоїди...”

Прозу та поезію Василь почав писати з юнацьких літ, проте через виразно національне спрямування їх переважно не допускали до друку. У 1943-му його звинувачили в націоналізмі й понизили на ранг в офіцерському званні...

Після війни писав у державні та партійні органи листи на захист української мови та культури, розповсюджував самвидавні статті, друкував листівки проти русифікації. Познайомився та спілкувався з шістьдесятьма й дідчачи української культури.

У 1959 р. з товаришами домігся дозволу на викладання українською мовою у вищих технічних навчальних закладах, проте вже в 1961-му цей дозвіл окупаційна влада анулювала. У березні 1963 р. на Всеукраїнській науковій конференції з питань культури української мови виступив проти теорії двомовності та за поширення української мови в усіх сферах життя, відтак у травні 1963 р. був звільнений з академічного інституту; у 1968-му звільнений з галузевого інституту “за націоналізм”.

У 1965 р. написав програму і статут “Товариства українізації України”, однак влада не допустила створення товариства. У 1973-му заарештований і засуджений на 3 роки ув’язнення – за “наклепи на Радянську владу” в національному питанні. На суді Лобко відкинув усі звинувачення, відмовився подати “каяття” і наполягав на тому, що писав тільки правду. Після звільнення не міг прописатися в Києві та влаштуватися на роботу, водночас чиновники кожного разу пропонували зняти всі обмеження, якщо напише покаяття. Лише через два роки з труднощами вдалося влаштуватися робітником.

У часи розвалу імперії очолив раду Товариства української мови ім. Тараса Шевченка (1989), редагував газету “Мова є нація”. Ось кредо Василя Лобка, яке від висловив у вірші:

Українська мова

Ти для нас – і повітря, і хліб,
і вогонь,
Євшан-зілля козацького краю,
Джерело, від якого й граніт
оживає,
Ти – України моєї буття.
Мова рідна, без тебе і сонця немає.

31 січня 1995 р. на станції метро “Хрещатик” у суперечці з ворогом України дістав сильний удар по голові. 19 лютого в лікарні м. Боярки, не приходячи до тями, помер, а фактично загинув за українську мову.

Похований у м. Боярці Київської області.

Вічна пам’ять!

Підготував Роман КОВАЛЬ

“ПРОМІНЬ З ОДЕСИ”

24 лютого виповнюється 87 років нашому другові, козакові Історичного клубу “Холодний Яр” Олексі Різниківу. Бажаючи юному душею Олексі ще і ще літ, публікуємо уривок з його поеми про Ніну Строкату – мужню, чисту і благородну козачку з Одеси, яка покинула світ 2 серпня 1998 року. Через рік була написана Олексюва поема “Промінь з Одеси”. Скільки славних імен згадав він у цьому вірші, а що може про них розповідати нинішнє покоління? Сумно до краю, коли губиться пам’ять про найкращих. Отож згадаймо тих, хто боровся перед нами, хто нам передав естафету. А панові Олексі – з роси і води!

У ТАБОРАХ ПЕРМЩІНИ
Отридцять п’ятих, шостий, сьомий...
Це ж треба так, щоб не роки,
А приспано’ятні, знайомі
Концтабори! Концентраки.
В потопі лісу, іншомов’я,
Оскотиніння, лжі та зла –
По волі Бога віднайшов я
Святої людяності слав:
Сюди імперія сплавляла

Все, чужорodne сатані,
Все, що сідало, осідало,
Не розчиняючися в ній.
Після “зачистки” і “прополки”
Свято-українських Карпат
Тут сіли золоті осколки
Козацьких відділів УПА,
Народу падала невинність,
Одвічна праведність селян,
Левка Лук’яненка левиність,
Сталевість Стуса Василя,
Невловна Чорновола ртутність,
Крицевість віри Сверстюка,
Руденка й Тихого могутність,
Сокульського і Пронюка,
Гориння Гориня розлоге,
Жар Горбала, Мельничука,
І Марченка, і Лісового,
Крута Красівського краса,
Світличних світлість, що від Бога,
І Калинци – все йшло в осад.
Сюди – Осадчий, Овсієнко,
Гриньків, Здоровий, Попадюк,
Мотрук, і Ребрик, і Гайдук,
Два Мармуси, Калениченко,
Мороз і Бондар, Антонюк,
Чупрій, Демидів, Сергієнко,
Сеньків, Гірчак, і Мельничук,
І Чорномаз, і Берничук...
Усіх міцних, стійких – на випроб!
На гарт – за грати і на сніг!
Тупа імперія, не хитра,

“НАКЛАДКА” 10 РОКІВ ТОМУ

Влада скасувала творчий вечір номінанта на Шевченківську премію Романа Ковалю, який мав відбутися 23 січня 2014 р. в Київському міському будинку вчених.

Про скасування творчого вечора телефоном повідомила Романа Ковалю заступниця директора Будинку вчених Олена Іллівна Корабельникова. Творчий вечір було введено в офіційний план роботи Будинку вчених ще 2013 року. Як офіційну причину несподіваної відмови пані Олена назвала “накладку”.

Під час творчого вечора Роман Коваль мав представити свою нову книжку “Шевченкіана Михайла Гаврилка”, видану до 200-ліття з дня народження Тараса Шевченка.

Промочковському режиму Януковича залишалося вже небагато...

РОМАН КОВАЛЬ

ШЕВЧЕНКІАНА
МИХАЙЛА ГАВРИЛКА

МИНУЛО 125 Р. ІЗ ДНЯ НАРОДЖЕННЯ СТЕПАНА ЦАПА

ЦАП-“КАНІВЕЦЬ” Степан Порфирівич (26.10.1898, м. Канів Київської губ., тепер Черкаської обл. – 3.10.1979, м. Детройт, шт. Мічиган, США). Військовий і громадсько-політичний діяч, інженер-агроном; старшина 1-го куреня Запорозької дивізії (з 03.1918), інструктор кулеметного підстаршинського вишколу 1-ї Запорозької дивізії, молодший старшина комендантської сотні штабу 1-ї Запорозької бригади та польової жандармерії, старшина для доручень штабу Запорозького корпусу, Запорозької групи військ Армії УНР (літо 1919), голова Союзу хліборобів-державників у м. Високому Миті (1923 – 1926; ЧСР), начальник українських воєв-гетьманців у Подєбрадах (до 15.03.1939), начальник організації Союзу гетьманців-державників та провідник Української громади в Подєбради-Лазні (поч. 1940-х), член вищого проводу Української гетьманської організації Америки (з 1958) і Товариства запорожців ім. Петра Болбочана, секретар Головної управи української гетьманської організації Америки; звання – прапорщик російської армії, хорунжий військ Центральної Ради, Української Держави, Армії УНР.

Молодший брат Миколи Порфирівича Цапа (12.1896, Канів), поручника російської армії, сотника 1-ї Запорозької стрілецької дивізії Армії УНР (8.11.1920). Мав ще двох сестер і брата Івана, який також воював в Армії УНР. Батьки володіли 5 десятинами землі.

Закінчив Канівську 4-класну початкову школу (1916), Оренбурзьку школу прапорщиків (1917; з відзнакою). З 1916 до жовтня 1917 р. служив у 4-му запасному полку царської армії.

В українському війську службу розпочав у березні 1918 р., у 1-му курені Запорозького загону.

Сотник Армії УНР Никифор Авраменко згадував добровольців і Канєва, які допомогли йому навесні 1920-го розгорнути бойовий курінь: “Гришу” Стадниченка, б. штаб-капітана, іменовано моїм заступником, пор. Миколу Цапа –

начальником кулеметної команди, брата хор. Івана поставлено до розвертання кінної сотні, другий Іван – рахівником до обозу, а Степан Цап – урядовцем під руку Отрїшка”. І далі пояснював: “В Київській операції польська кіннота пішла мало не до Черкас. В Канєві і навкруги став Креховецький полк уланів... Коли полк опускав Канєв, з ним пішло багато, по дорозі приставали до наших частин. Інші – до запасової бригади. Таким способом брати Цапи дісталися у Києві до 6-ї Стрільської дивізії. З нею пройшли нелегкий шлях одвороту, весь час в ар’єргарді, прикриваючи польські частини по правому боці залізниці на Коростень – Ковель – Брест. Були тяжкі бої з невеликими стратами”.

З кінця листопада 1920 р. інтернований у Польщі, перебував у таборі разом з іншими запорожцями у Вадовицях біля Кракова (Польща), у таборі закінчив школу старшин при 1-й Запорозькій дивізії. Тут став членом гетьманського руху, до якого належав і старший брат Микола.

24 березня 1921 р. переїхав до ЧСР, щоб працювати. В анкеті Українського громадського комітету в ЧСР (ч. 131 від 22.08.1921) зазначив, що володіє російською і трохи татарською мовами. Вказував, що знається на садівництві. І хотів би вивчити електромеханіку.

Закінчив садівничу школу в Бобріці, господарську школу у Високому Миті (тепер Пардубицького краю Чехії), автотранспортну школу (шофер-механік). “Все закінчив з визначенням (відзнакою. – Ред.)”. Цю ж садівничу школу у 1925 році закінчив і брат Микола, який подавав документи на навчання в Українську господарську академію, але дістав відмову через брак середньої освіти. Про свій факт писав: “Агроном”. У 1930-х і на початку 1940-х мешкав за адресою: Lazne Podbrady, Jadrnova, ф 49/11. Неодружений.

Член Української громади Німеччини (з 19.07.1940).

Гетьманську пресу в Подєбрадах передплачував на пару з колишнім юнаком Армії УНР Михайлом Сльниковим (1897 – 1964), уродженцем м. Новоукраїнки. Після Другої світової – у м. Детройті (США). Автор праці з історії Запорозького корпусу, спогадів, нарисів з історії Армії УНР, посмертних згадок про своїх товаришів. Деякі спогади підписував як “Ст. Канівець” (бо з Канєва родом).

Помер “по затижній недугі”. Побратими писали, що “кількарічна тяжка недуга не зламала воляцького духа... вона перемогла його фізично і скосила виснажене тіло”. В останні роки життя ним опікувалися пані д-р Н. Туркевич і її син Юліан. Над домовиною промовляли Петро Содоль-Зілинський (від Товариства запорожців ім. Петра Болбочана) та усаусс інженер Зенон Яворський. Похований на цвинтарі Кенсінгтон Парк у Ситі-Брайтон (Мічиган, США).

Не плутати зі Степаном Цапом (6.06.1912, м. Городок Ягеллонський – 05.1941, Львів) – членом ОУН, студентом ветеринарії у Львові, в’язнем польських тюрем, зокрема концтабору Береза-Картузька (07 – 12.1934) та більшовицьких Бригідок.

Юрій ЮЗИЧ, Роман КОВАЛЬ

“ЩИРИЙ БОЛБОЧАНІВЕЦЬ” АНАТОЛЬ БАКАЛО

і по хвилині з цілим полком галопував до штабу 7-ї дивізії, щоб там отримати накази. У штабі, крім полковника [Юрія] Осмоловського, були присутні командири Мазепинського і Наливайківського полків. Я прохав командира дивізії дати дозвіл з полком іти на Чорний Острів, в якому містився уряд. (...) Не допомогли мої благання про наказ, що мені треба тільки моральної підтримки, а вже з полком на Чорному острові я сам дам собі раду. Наказу так і не отримав. (...) Зі спущеними головами, мов із похорону, верталися Чорні до свого місця постою. Того ж таки дня від полку зажадали делегатів до штабу Головного отамана. Я призначив сотника Бугаріна, хорунжого [Бориса] Шевченка, бунчужних [Івана] Дубину та [Анатолія] Бакала. Всі щирі Болбочанівці. Делегацію прийняв сам Головний отаман, який по годинній розмові зумів переконати їх, що волосина з голови полковника Болбочана не впаде і що його арешт тимчасовий. Усе це Головний отаман підтвердив словом честі. Делегація мала жадати негайного звільнення, але повірила в обіцянки” (Дяченко П. Чорні запорожці. Спомини командира 1-го кінного полку Чорних запорожців Армії УНР / Редактор-упорядник Р. М. Коваль. – Київ – Вінниця: в-во “Стік”, 2010).

Тобто до біографії миргородського козака можна додати: зустрічався із Симоном Петлюрою і був ним обманутий. Але й Анатолію можна дещо закинути...

В ординарці командир Чорного полку брав собі “тих, з ким командири сотень не давали собі ради”. У нього вони “вже були шовкові, бо знали, як легко про усміх, та ще легше про кулю з мого пістолія. В бою – незамінні, а у спокійний час треба було твердої руки”.

Під час Зимового походу, 25 лютого 1920 р., Петро Дяченко виявив,

що чотовий ординарців Анатоль Бакало навчився підробляти його підпис і в такий спосіб одержував спирт із полкового складу для батареї. Прибувши о 16.00 до м. Добровеличківки, у покарання Петро Дяченко на шляху, що вів на Глодоси, виставив “на кару” своїх ординарців. Епічна картина!

Отже, до біографії миргородського козака можна додати: обманював командира полку Чорних запорожців і був ним покараний...

18 травня 1920 р., довідавшись про загибель героїчного хорунжого Гриця Бурби, командир чорношличників зібрав “решту полку і повів його в атаку, однак ворожий вогонь був такий шалений і цільний, що полк, не дійшовши місця, де лежав убитий хорунжий Бурба, мусів відступити. Ще два рази козаки на чолі зі мною кидалися в атаку, але тіла не вдалося взяти. За третім разом, вже із самими ординарцями, біля самого тіла був поранений бунчужний [Анатоль] Бакало, який зискочив із коня, щоб подати мені тіло Бурби. Пораненого Бакала, перекинувши через сідло, вивіз я сам. Там же була поранена у груди моя кобила Марусина”.

Оце і все, що відомо про Анатолія Бакала, чубатого чорношличника, “щирого болбочанівця”, лицаря Залізного хреста.

Вічна слава козакам полку Чорних запорожців та їхньому командирові Петрові Дяченку!

Нагадую полтавцям, що героїчний полк Чорних запорожців сформований значною мірою з полтавців – з Березової Луки, Миргорода, Решетилівки, Котельви, Шишаків, Лохвиць та інших козацьких поселень.

А чи вшановані чорні запорожці в назвах міст і сіл Полтавщини?..

Роман КОВАЛЬ
Публікується вперше.

“ВОВКИ ДА ВІНЧІ”

У видавництві “Залізний тато” вийшла друком книга “Вовки Да Вінчі”. Автор книги – активний учасник націоналістичного руху з 1990-х, доброволець новітньої російсько-української війни Дмитро Савченко.

Як зазначено в підзаголовку, це “стисла історія становлення та ідейна навігація 1-го Окремого штурмового батальйону”. Присвячена пам’яті творця підрозділу, командира Дмитра Коцюбайла-“Да Вінчі”. До редагування видання долучився член Історичного клубу “Холодний Яр” В’ячеслав Груш.

Книга, як і інші видання “Залізного тата”, має яскраву і послідовну націоналістичну та антиросійську спрямованість. “Бути собою – значить стати ворогом росії”, – зазначено в одному з розділів.

“Вовки Да Вінчі” – підрозділ, який сформовано з бійців “Правого сектору”. Ці назви викликають у ворога таку ж лють, як і їхні попередники – ОУН, УПА, повстанці Холодного Яру...

Спогади Дмитра Савченка – це нагадування новітнім літописцям російсько-української війни про потребу збереження і пропагування новітніх подвигів українського війська.

Один з розділів книги “Вовки Да Вінчі” має назву “Триптих наріжних імен”. Перше з них – Василь Сліпак-“Міф”, оперний співак світового масштабу, учасник Революції гідності. 2015 року він з Парижа повернувся до України воювати. У 2016-му загинув під

час виконання бойового завдання в Бахмутському районі Донецької області.

Ось цитата Міфа, актуальна й сьогодні: “«Україна понадусе!» – і це гасло має закарбуватися у кожного в голові. Ми стаємо насправді нацією, свідомою, українцями, які матимуть майбутнє, і все в нас буде добре! Наразі тривають еволюційні перетворення, які змінюють передусім нас, і в наступного покоління складеться все добре. Це, можливо, станеться не відразу. Бо, справді, нашу націю плондрували дуже довго – 400, 500, 600 років ми мали велику біду, але ми вижили, ми тут, на фронті, і це є великий знак. Тому наша мрія – довести справу визволення до кінця! Уся кров, що сьогодні проливається за Україну, не повинна зупинити або повергнути в депресію. Вона має дати імпульс для подальшої боротьби”.

ЛЕТИ, ДРУЖЕ “ВІТЕР”

Запальним. Нестримним. Непосидючим. І харизматичним.

Зустріч із ним 30 років тому (подумалося, що він якраз тоді був мого нинішнього віку) у приміщенні тернопільського “Тризуба” ім. Степана Бандери істотно вплинула на мою життєву дорогу.

Варто було лише послухати, як Іван розповідав про Україну. Він заряджав. І ти робив неможливе. Здавалося, не треба ні їжі, ні сну. Вірилося у справу та праглося чину.

Його могло десь “завіювати”, міг пропадати. Але він був справжнім. І в бурях, які інколи сам і творив, завжди залишався вірний ідеї.

Він запалив сотні сердець, які запалили вже тисячі сердець інших. Усі його вихованці – і вихованці його вихованців – тепер воюють.

Значить, слово його було справжнім.

Шкода, що останніми роками бачилися і спілкувалися катастрофічно мало.

Але нині друг “Вітер” нарешті зустрінеється з другом “Громом” (Свєгеном Поважним), злетить високо до друга “Крука” (Зєня Багрія), провідає провідника Василя Іванишина і з когортою тих небагатьох, які знали, що війна з Росією неминуча, і готували до неї, разом і далі вестимуть у небесний бій за Україну.

А ми, ми постараємось їх не соромити.

Навічно в строю. Іван Сута жив Україною і не втомно боровся за ідеали української нації.

Поховали його на кладовищі рідного села Великі Гаї.

Роки життя: 7 липня 1957 – 10 січня 2024.

Юрій СИРОТЮК

ВАСИЛЬ КУХАРСЬКИЙ

7 грудня 2023 р. в Києві помер актор Василь Кухарський. “Сьогодні пішов на Небеса мій прекрасний чоловік, справжній воїн, мужній козак, талановитий актор, такий тато, про якого можна просто мріяти, – Василь Кухарський. Любий і рідний, миленький котетко – лети високо. І будь поруч завжди”, – повідомила його дружина Наталка Гордій-Кухарська.

У вересні кінорежисер Олесь Санін повідомив, що Василь важко поранений. Йому збирали кошти на складне лікування та реабілітацію. 2 грудня, напередодні смерті, Кухарському виповнилося 42 роки.

Кухарський зіграв головну роль у фільмі 2022 року “Максим Оса: золотий Пєсиголовця” за мотивами українського коміксу про козака Максима Осу. Нагороджений премією “Київська пектораль” у номінації “Найкраща чоловіча роль”.

Народився Василь 2 грудня 1981 р. в м. Радомишлі.

З перших днів повномасштабного вторгнення він вступив у лави ЗСУ.

Вічна слава!

100 РОКІВ ІЗ ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ДАРКИ ГУСЯК

4 лютого 1924 р. народилася Дарія Гусак – учасниця Національно-визвольної боротьби, довголітня бранка радянських тюрем, громадська діячка незалежної України.

Дарія Гусак усе своє життя присвятила служінню Україні. Вона явила світові яскравий приклад надзвичайної сили духу й неймовірної стійкості. Вона – носійка найвищих ідеалів самопосвяти боротьби за національну ідею. 25 років тюремного ув'язнен-

ня не зломилі її вільнолюбного духу.

Народилася Дарія у Трускавці на Львівщині в родині національно-свідомих батьків Юрія та Марії. Мати була родичкою відомих Василя Біласа і Дмитра Данилишина. Юрій Гусак у 1940 р. був заарештований російськими окупантами Галичини і пропав безслідно в большевицьких тюрмах.

Закінчивши Торговельну гімназію в м. Дрогобичі, Дарія стала працювати помічницею бухгалтера в кооперативі в Трускавці. З 1943 р. включилася в підпільну боротьбу. Мала псевдо "Нуса". У 1947-му її мати продала свою хату у Трускавці і разом із Дарією пішли в підпілля. Дарія Гусак організувала явочні квартири для підпільників, була зв'язковою Романа Шухевича – генерала "Тараса Чупринки".

3 березня 1950 р. була заарештована на львівській вулиці. Слідство тривало два роки в тюрмах Львова, Москви, Києва. Влаштували їй очні ставки із заарештованою матір'ю, яку при ній жорстоко били, застосовували неймовірні катування та провокації.

Москва засудила Дарію Гусак на 25 років тюремного ув'язнення, яке вона повністю відбула (у

Верхньо-Уральську, Сиктивкарі, Володимирській тюрмі та в таборах Мордовії). Після звільнення Катерина Зарицька запросила її розділити з нею помешкання у м. Волочиську Хмельницької області.

З 1995 р. Дарія Гусак мешкала у Львові. Була членкинею Головного проводу Конгресу українських націоналістів, засновницею Всеукраїнської ліги українських жінок. З подиву гідною енергією Дарія Гусак об'їздила всю Україну, піднімала українок на свідомий громадянський рух. Створила організації ВЛУЖ у 22 областях. Майже 10 років була головою Всеукраїнської ліги українських жінок, у якій об'єдналися колишні учасниці боротьби за волю України і ті, хто перейняв від них естафету боротьби.

Декому навіть важко уявити, як Дарія Гусак, розмінявши восьмий десяток років і маючи позад себе 25 років ув'язнення, жорстоких катувань і переслідувань, могла за це взятися – і це здійснити!

Тож гідно пом'янімо нашу героїню та продовжуймо боротьбу!

Ліда КУПЧИК

ЩЕ ОДИН ЗЛОЧИН МОСКВИ

У листопаді 2022 р. росіяни вивели 76-літнього художника Ореста Кареліна у кайданах з його будинку по вул. Рибальській у Новій Каховці. Додому він уже не повернувся. Зник – як у воду канув...

Орест Карелін – художник, реставратор, громадський діяч. Наприкінці 1980-х та на початку 1990-х був активним учасником національного відродження у Львові і загалом в Україні. Спеціалізувався на пошитті українських прапорів, які згодом вивішували замість радянських на будівлях органів влади, у військових частинах тощо. Саме синьо-жовті знамена Ореста Кареліна в 1990-му були підняті на Високому Замку, над львівською Ратушею тощо. Він виготовив близько чотирьох тисяч українських національних прапорів, козацьких хоругв, військових знамен, які безкоштовно передав установам і громадянам України.

В останні роки мешкав у Новій Каховці. Не приховував своєї діяльності. Після повномасштабного

вторгнення ходив на всі мітинги. Нагрудний хрестик у нього був на синьо-жовтій стрічці. Його попереджали, що це небезпечно, але він був непохитний.

Його дочка Анастасія Багірова розповіла: "У нас удома було дуже багато прапорів, включно з першим синьо-жовтим прапором, який підняли над львівською Ратушею. Прапор з підписами всіх митрополитів (Стернюка, Любачівського). Тато неодноразово звертався до влади, щоб зробити музей прапора у Львові. Але це нікому не було потрібно".

Колекцію українських прапорів, яка зберігалася вдома, окупанти пошматували і викинули. Деякі зі знамен вдалося врятувати сусідам.

Рідні продовжують шукати Ореста Кареліна.

Про це LVIV.MEDIA повідомила Анастасія Багірова.

На світліні – Орест Карелін з дочкою Настею. Львів, поч. 1990-х рр.

ОЛЕКСАНДР КОВАЛЬ-"ШАБЛЯ" ВЖЕ У ВИРІЇ

16 січня 2024 р. Центр початкової військової підготовки добровольців "Січеслав" сповістив: "Серце козака Шаблі, першого сотника Старосамарської сотні Війська За-

порозького Низового, скарбника 4-ї сотні Майдану, не витримало. Відійшов у Вірїю. Сумуємо, брате, за тобою. Тут позначилося все: і тяжка праця коваля, до якої не міг повернутись останній час через втрату здоров'я, і звряче побиття й тортури на Майдані 18 лютого 2014 року. Навіть переїзд у сакральне місце, до Холодного Яру, не допоміг набратися сил та відновити цікавість до життя... Спочивай з миром, брате козаче".

Відгукнулася Наталя Романова: "Він був чудовою і талановитою людиною, справжнім козаком. Поселившись тут, у Холодному Яру, він знайшов спокій і займався улюбленими справами – мав чудовий сад, ходив до дубів у лісі, обробляв земельну ділянку, любив рибалити, мав наміри повернутися до ковальства. Саша чу-

дово співав, знав багато козацьких пісень, дум, брав активну участь у громадському житті та у всіх заходах, що відбувались у нашій місцевості та в Холодному Яру. До нього завжди приїздили багато друзів. Тяжка втрата і біль..."

"Вірю, що він разом з нашими предками, – озвався Тарас Гайдамака. – Смальти люльку і, підкручуючи вус, тишиться. Як характерник, він буде приховувати нас у світлі дні та ночі й заговорювати від куль. Сумуємо, але радіємо, що знали тебе".

А ось триптих від Антоніни Ісаєвої: "Слава козакові Шаблі! Легкої дороги до Вірїю! Хай Душа вертається на землю в наступних поколіннях!"

Історичний клуб "Холодний Яр"

ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ

Ці книги можна придбати через "Нову пошту" і "Укрпошту", переказавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169 3305 3001 3009 (якщо переказуєте з ПриватБанку, а якщо з іншого банку, то ось дані одержувача: Коваль Р. М. ФОП 2164918550. Розрахунковий рахунок: UA 3330529900000 260050268000055), а у випадку пожегів – на картку Р. М. Ковалю у Приватбанку 5457 0822 9818 9726.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85, +380 67-726-30-36 (+ телеграм) замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки: "Шляхетні серця" Романа Ковалю – 300 грн.

"Побратима мого зачепила куля вражача" Р. Ковалю – 200 грн.

"Самостійна Україна" Миколи Міхновського – 300 грн.

"Філософія сили" Романа Ковалю – 115 грн.

"Український націоналізм" (упорядник Олег Однороженко) – 385 грн.

"Тарас Силенко, співець не-примиримої України" – 350 грн.

"Полковник Болбочан" Р. Ковалю і Ю. Юзича – 300 грн.

"Коростишів у боротьбі за УНР. 1917 – 1921 рр." Р. Ковалю. – 175 грн.

"Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи" Р. Ковалю і Ю. Юзича – 550 грн.

"Батькам скажеш, що був чесний" Романа Ковалю – 400 грн.

"Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930" Романа Ковалю – 350 грн.

"Житомирщина в боротьбі" Романа Ковалю – 300 грн.

"Здолати Росію" Романа Ковалю – 350 грн.

"Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби" Романа Ковалю – 100 грн.

"Побратський полк" Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 150 грн.

"Побратський полк" Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 350 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" – 175 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 200 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 300 грн.

КОЛИ ТВОЄ СЛОВО КРИЛАТЕ, СТРИМАТИ ЙОГО НЕПРОСТО

1. Вічні істини не завжди актуальні, наприклад, у часи революцій.

2. Істина – вона завжди в дорозі. / В інших місцях її ніхто знайти не в змозі.

3. Кожен сам робить вибір: або він частина рішення, або частина проблеми.

4. Писати просто складніше, ніж писати складно.

5. Той, хто бореться за владу, присвячує більше часу ворогам, ніж друзям і сім'ї.

6. Істину так часто забороняють, тому що вона не має пієтету до авторитетів.

7. Поклик плоти чує і глухий.

8. Якщо ти впустиш свій шанс, значить він був не твоїй.

9. Коли твоє слово крилате, стримати його непросто.

10. Істина – божественна іскра в присмерках душі творця і митця.

11. Краще читати гарні книжки, ніж писати погані.

12. Самозакохани завжди в самозахопленні.

13. Краса варта жертв і привілеїв.

14. У тому істина не поміститься, хто занадто повний собою.

15. Просвітлений той, хто все бачить в істинному світі.

16. Хто буде рахуватися з твоєю думкою, якщо ти її постійно змінюєш?

17. Навіть талант не замінить брак смаку.

18. Народ без героїчної історії позбавлений історичних перспектив.

19. Дороги в Росії погані, зате шлагбауми чудові.

20. Влада не потрібна мудрецю, мудрість потрібна владі.

21. Сліпуча пелена очевидного заважає ясно бачити.

22. Творчість починається з питання: "А чому б і ні?"

23. Щоб увінчати собою традицію, треба сперитися на неї.

24. Бог усе бачить, тому він часто глухий до наших молитов.

25. Деякі мої афоризми можна видавати окремими книжками.

Андрій КОВАЛЬ, історик

ВЕЛИКИЙ ГРОМАДЯНИН

У Чернівцях шестирічний учень першого класу в перший день нового семестру приніс до рідного ліцею торбу зі своєю колядою.

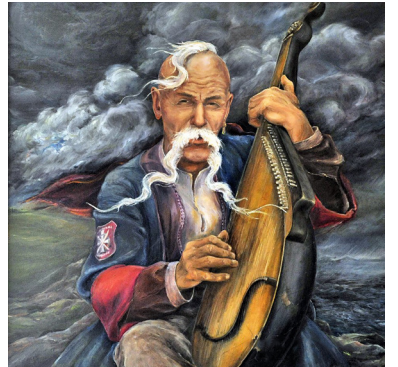
Усі зароблені гроші, а це понад 17 тисяч гривень, юний благодійник Данило передав на потреби української армії.

Галина АБРАМ'ЮК
Ukrainian People Magazine

ОСТАП КІНДРАЧУК І ДАЛІ КОБЗАРЮЄ В ЯЛТІ

Читаю, читаю, читаю, дорогий пане Романе! Читаю Вашу "Незбориму націю" в електронній версії, у категорії "Архів газети"! Читаю розсіпані Вашою щедрою рукою перлини новітньої історії України на шпальтах Вашої неповторної газети! Знаходжу серед них і близькі моєму серцю відомості про кобзарів – моїх побратимів по духу: Тараса Силенка, його сина Святослава Силенка, Михайла Ковалю і всіх інших. Зі зворушенням і глибоким почуттям вдячності за надану Вами нагоду прочитав і свої власні спогади про незабутнього Тараса Силенка, а в останніх двох номерах газети – і про мого дорогого кобзарського маестро Олексія Нирка! Тож щиро дякую Вам, пане Романе, за можливість відчувати себе причетним до Незборимої Нації взагалі і Вашої газети з такою ж назвою зокрема!!!

А щодо мого життя-буття, то я, як і раніше, кобзарюю на ялтинській Набережній (коли нема дощу чи снігу) – слухачів-курортників дуже мало, але все-таки трапляються серед них

привітні земляки-українці з Кубані, Поволжя, Далекого Сходу. Кажуть, що моя бандура нагадує їм про рідні корені. А ще я мушу грати, щоб не втратити навички кобзарювання, і цим, можливо, продовжую собі життя... Та й взагалі, що б я був вартий без бандури в Криму?

Остап КІНДРАЧУК, кобзар
Ялта

Сердечно дякуємо за підтримку газети "Незборима нація"!

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (м. Калуш) – 300 грн

Олександр МІЛЯНЧУК – 315 грн

Іван КАЧУРИК – 400 грн

Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 500 грн

Олександр РИЖЕНКО (Київ) – 2000 грн

Сергій ЗДІОРУК (Київ) – 2000 грн

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна 135 грн.

Часопис ОУН.

Передплатний індекс 30504.

Ціна 432 грн.

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ "ОТАМАНІЯ"

Книги Історичного клубу "Холодний Яр" можна придбати через крамницю "Отаманія".

Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Редактор Роман Коваль

Верстка Анна Воловник
Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзімирський, Владислав Карпенко, Надія Віннік

Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 202, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com ФБ: Roman Koval

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КВ №325.

Наклад 1200 примірників. Видруковано 29.01.2023 р. ТОВ "Прес Корпойшн Лімітед" Номер замовлення 2410301

Засновник Роман Миколайович Коваль

[HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/)

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України